

(Framhald frá 5. síðu.)
og háltv ríkið. Men kann tú eisini fáa mær hina aftur, skal tú fáa hana við og alt ríkið.»

»Eg má royna,« sigur Litlin, »men so má eg fáa eina jarnketu, sum er fimbundrad alin long, fimm hundrad menn til hjálpar og mat til teirra fyrri fimtan vikur, tí eg skal langt til havs,« sigur hann.

Ja, útgerðina skuldi hann fáa, segði kongur; men helt seg einki so stórt skip eiga, at tað kundi taka alt hetta.

»Skip havi eg sjálvur,« sigur Litlin og tekur skipið hann hevur fingið frá tí gomlu konuni, upp úr lummanum.

Kongur læði at og helt, tað var skemt. Men Litlin bað bara geva sær, tað, hann hevði biðið um, so skuldi hann fáa at siggja.

Menn komu nú við øllum, hann hevði biðið um. Litlin bað leggja sær kistuna í skipið. Men tað bar einki til; hon var tung, og skipið var so lítið, at bert fáir menn sluppu framat. Tá tók Litlin sjálvur og legði nakrar burtur inn. Beinan vegin fór skipið at veksa, og endin var tann, at bæði ketan, menninir, og ferðamaturin, alt fekk rúm og meira enn so.

Sigl nú yvir vatn og hav, yvir dalar og fjøll og stoðga ikki fyrr enn har, ið kongadótturin er,« sigur Litlin við skipið. Beinan vegin reykt tað avstað, so tað hvein um oyruni.

Teir sigla bæði langt og leingi. Men so alt í einum stoðgar skipið, langt úti í stórhavinum. »Ja, nú eru vit komnir higar; men eitt annað er, hvussu vit koma her frá aftur.«

So tekur hann endan á ketuni og bindur seg í. »Nú mugu tit koma meg niður á havbotnin,« sigur hann, »men tá ið eg rykki harðliga í ketuna, dragið tá upp av grímd. Fáa tit meg ikki skjótt upp, er einki at hugsa um liv, hvorki fyrri tykkum ella meg.« So fór hann niður, djúpari og djúpari, til hann var á botninum. Hann loysir seg ur og hyggur seg um. Tá sær hann skamt frá eitt fjall og í fjallinum einar dyr. Har fer hann inn. Innanfyri situr kongadótturin og seymar. Tá ið hon sær Litlan koma slær hon hendurnar saman og er findarglað: »Ikki havi eg sett kristið menniskja, síðani eg kom higar.«

»Ja, men nú eri eg komin eftir tær, at fáa teg heim aftur við,« sigur Litlin.

»Nei, tað nyttar tær einki at hugsa um, tí sær risin teg, tekur hann livið av tær,« sigur kongadótturin.

»Hvar er risin, tú nevnið. Vis mær hann.«

Tá sigur kongadóttirin honum, at risin er úti og leitar eftir onkrum, sum kann bryggja túsund tunnur av oli í einum bryggi. Her skuldi verða veitsla, og tá munti ikki minni.

»Tað kann eg gera,« sigur Litlin.

»Ja, bara risin nú var ikki so bráður til sinnið, at eg fekk sagt honum frá tí. Eg ræðist fyrri, at hann ger av við teg beint, hann kemur. Men eg má royna at finna uppá ráð. Tak tú nú og krógva teg í hesum kovanum.«

Litlin fer inn í kovan. So skjótt, hann er komin at liggja, kemur risin. »Huff, huff, her rýkur av kristnamanna blóði,« sigur hann.

»Ja, ein fuglur kom framvið og hevði eitt mannabein í nevinum. Hann misti tað niður gjøgnum skorstein. Eg sópaði tað út; men tað man vera tað, ið rýkur enn,« sigur hon.

»Tað man so vera,« svarar risin.

»Nú spyr hon risan, um hann hevur funnið nakran bryggjara. Nei, hann hevði ongan funnið, sum helt seg foran fyrri hetta.

»Í áðni var ein inni her, sum leit sær til at gera tað,« sigur kongsdóttirin.

»Tú er altíð so klók,« sigur risin, »hvi let tú hann so fara, tá ið tú visti, eg leitaði eftir einum soverðnum bryggjara?«

»Hann er ikki so langt burtur,« svarar kongsdóttirin, »men eg veit, at tú er so brásintur, so eg koyrði hann út í skógin og bað hann biða har — um tú ongan hevði funnið.«

»Lat hann koma higar,« sigur risin.

Tá ið Litlin kemur, spyr risin, um hann er forur at bryggja túsund tunnur av oli í einum bryggi. Jú, tað heldur Litlin. »Tá var tað fyrri neyðini, eg hitti teg sigur risin,« men far nú beinan vegin undir arbeiðið, og fær tú tað ikki nóg sterkt, so skal ikki gott vera av.«

Tað, helt Litlin, mundi ikki fara at bila. Men hann bað lata seg fáa nakrar risar at ganga sær til handa, bera lög og soverðið. Jú, tað fekk hann, so nógvur, at tað tusti av teimum, og arbeiðið var skjótt frá hondini.

So nú skulu risarnir royna ølið; fyrst hann, sum bryggið átti, og so allir hinir. Men Litlin hevði bryggjað so sterkt, at teir doyðu allar. Einki var eftir av øllum harkaliðinum uttan ein gomul kelling, sum sat samankrøkt aftanfyrri ovnin. Litlin tekur nú upp í eitt ífat og ber henni. So doyði hon eisini.

Nú tekur Litlin eina stóra kistu, fyllir hana við gulli og ber til ketuna, heintar so kongadóttirina, bindir alt á, rykkir harðliga í. Teir draga nú alt upp á skipið í øllum góðum. Litlin sigur nú við skipið:

»Sigl yvir vatn og hav, yvir dalar og fjøll, og stoðga ikki, fyrr enn tú kemur til kongsgarðin.« Beinan vegin helt skipið avstað, so skjótt sum fuglurin flygur.

Tá ið tey á kongsgarðinum siggja skipið koma fljúgvandi, eru tey ikki sein at koma rennandi ímóti tí við fagnaðarrópum, sangi og haruspæli. Glæðast var kongurin sjálvur, sum nú hevði fingið báðar dótur sínar aftur.

Tann, sum var minst glaður, var Litlin. Tí báðar kongadótturir vildu hava hann, men sjálvur vildi hann bert hava ta yngstu, sum hann áður hevði bjargað. Hetta hugsaði hann mangan um, tí hann vildi hvorgari gera ímóti, og vildi ikki sleppa henni, hann var góður við. So ein dagin, hann gongur og grundar yvir hetta, rennur honum bróðirin í hug: Hevði nú Larvas kongur verið her, so hevði hann drúgvast kunnað hjálpt, tí hann var honum so líkur, at eingin kendi teir at — um hann nú tók ta eldru kongadóttirina og háltv ríkið, so var alt í lagi. Hann fer nú út fyrri dyr og rópar eina ferð á beiggjan. Eingin kemur. Hann rópar aðru ferð harðari. Eingin kemur. So rópar hann triðju ferð av øllum alvi. Tá er beiggjan har beinan vegin.

»Eg segði við teg, tú skuldi ikki kalla á meg, uttan tú var í ýtarsta vanda. Og her er ikki ein fluga, sum nervar teg,« sigur Larvas kongur og gevur bróðurinum ein lærara, so hann fer stiklandi eftir túninum.

Tá verður Litlin firtin og sigur við beiggjan. »Hetta er illa gjørt, at sláa meg. Beint nú havi eg vunnið tver kongadóttur og eitt heilt ríkið. So kalli eg á teg, og skal geva tær aðra konga dóttirina og háltv ríkið. Nú slær tú meg aftur fyrri.«

Nei, tá bað Larvas kongur so staðiliga um fyrigeving. Bróðurnir koma nú til sátt og semju, eru fegnir við, at lagnan hevur verið teimum góð.

So sigur Litlin við bróðurin: »Vit eru so líkir báðir, at eingin kennir okkum at. Tak tú nú klæðir míni og far inn í búðina, har kongadótturarnar eru. Tær halda tað so vera meg. Tann fyrri, ið so kemur og kyssir teg, skal verða kona tín.« Litlin visti, at tað fór at verða tann eldra, tí hon var størri og sterkari.

Larvas kongur fer nú inn í búðina. Báðar kongadótturir koma beinan vegin rennandi ímóti honum. Tað gongur, sum Litlin spáddi, tann eldra er størri og sterkari, hon skotrar systirina tilviks, tekur um hálsin á Larvasi og kyssir hann. Hann fekk so hana, og Litlin fekk ta yngstu.

Og nú kunnu tit atla, tað varð hildi brúðleyp við lit. Har varð slátrah, har varð bakað og bryggjað, og boðið varð um øll ríkir og lond. Bróðurnir við konum sínum livdu bæði væl og leingi, umhildnir kongar báðir tveir. Og eru teir ikki deyðir, liva teir væl enn.

Heðin Brú týddi.

Ein ferð . . .

(Framhald frá 4. síðu)

Vit spurdu so, hvi vit skuldu koyra soleiðis, og svarið var, at tað hevði verið ein uppreistur tann morgunin, og at teir hovdu skotið ein politigeneral, og tí var stórt.

Katakomburnar vóru jú eitt skýli fyrri tey kristna undir forfylgisnum, og her liggja fleiri av teimum grivin. Tað er júst ikki nakar hugni at koma her niður, og endiliga ikki, tá ið vit komu inn í eitt rúm við tveimum sarkofagum við glasloki á og menniskjans verðslugu leivdam undir. Við síðuna av Katakomburnum liggur eitt gravstað, har teir italienarar hvíla, sum undir krígunum 1939—45 vórðu skotinir her á staðnum sum gislar.

VÁNALIG SOSIAL VIÐUR-SKIFTI

Ein dag vóna vit í Viterbo, sum liggur 80 km í ein útnyrðing frá Rom. Viterbo er ein av teimum bestu vardu býum frá miðöldini. Nógv smá gomul hús, trógar smøður og smalar gotur; so her fæst eitt gott dømi um miðeldina. Býurin varð nógv herjaður undir krígunum, so her eru nymótans hús komin í staðin. Tað er ikki so lógið, um ein verður ovfarin av teimum stóru býum, ein sær, so má kann ein betur skilja, at tað hevur verið torført at tikið ein bý tá í tíðini.

Vit vóru eisini úti í Tivoli, tað er ein býur, sum liggur einar 40 km uttan fyrri Rom. Hesin býur er gítin fyrri sínar villar, har tann mest kenda er Villa d'Este, ein av Europas vakrastu renesansu bygningum, bygd av Perro Ligario 1550. Springvotrin í garðinum eru víða gítin.

Her mottu vit tí størsta fátækadømi, eg nakrantíð havi sæð. Tað vóru heilt ómenniskjalig kor, tey livda undir, tað vóru kor, sum eingin her í Norðanlondum hevði latið sær bjóða. Vit kunnu vera glað fyrri, at vit búgva í einum landi, hvar hin sosiala forsgin er so væl útbygd sum í Føroyum; tí tað, sum vit sá her, visti, at tað var illa vorðið við teirri sosialu forsgini. Veðrið har niðri var nú ikki so, sum tað plagar at vera um hesa tíðina, tí dómis hovdu vit 3 regndagar; men hesar dagar nýttu vit at vitja søvn.

Á heimvegnum komu vit gjøgnum Eysturriki; men tá ið tað var myrkt, fingur vit einki burtur úr her.

Vit finga væl burtur úr túrinum, og vel skylda okkara ferðaleiðara størstu tók fyrri túrin, tí uttan hansara hjálp hovdu vit ikki fingið nóg burtur úr.

Gleðilig jól og gott nýggjár

ynskir

Føroya Bjór

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT